

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2239/2024
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Алексић адвокат из ..., против туженог ЈП КП „Лазаревац“ из Лазаревца, ради накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 199/24 од 15.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 199/24 од 15.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 199/24 од 15.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 248/22 од 09.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца за накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, у појединачним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 199/24 од 15.05.2024. године, одбијена је жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 248/22 од 09.10.2023. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцима на име трошкова првостепеног поступка исплати 177.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова другостепеног поступка исплати 26.320,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права и предложили да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према наведеној одредби (став 1.), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцима на име мање исплаћене накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за спорни период. Побијана одлука којом је одбијен тужбени захтев тужилаца заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужиоцима накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду обрачуната и исплаћивана на основу Колективног уговора туженог, односно да фиксни додатак (који улази у структуру зараде) садржи и топли оброк и регрес (за поједине месеце у којима је погрешно обрачуната и утврђено да постоји разлика, тужиоцима је та разлика досуђена правноснажном пресудом П1 154/20 од 20.04.2020. године). Према оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са праксом овога суда у сличној чињенично правној ситуацији. Осим тога, ревизијом се оспорава налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побијана одлука, чиме се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа, а што нису разлози за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 2. ЗПП. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу је очигледно нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**